

SARAH EVERETT

**De WAAR-
SCHIJNLIJK-
HEID van
ALLES**

Vertaald door Esther Ottens



GOTTMER
Haarlem

'A ls je het onmogelijke hebt uitgesloten
moet wat overblijft,
hoe onwaarschijnlijk ook,
de waarheid zijn.'
– SIR ARTHUR CONAN DOYLE

Beste lezer,

Als je dit leest is de kans groot dat onze wereld is opgehouden te bestaan. Ik weet niet wat jij dan bent. Een overlevende? Of een alien van een andere planeet, die in de resten van de aarde komt neuzen zoals wasberen in het vuilnis wroeten op zoek naar etensresten? Het maakt ook niet echt uit wat je bent. Wat telt is dat je dit hebt gevonden. Wat telt is dat je nu weet dat wij er waren.

Mijn naam is Kemi Carter en ik ben wetenschapper. Waarschijnlijk zie je me nu voor je in een witte laboratoriumjas met een veiligheidsbril op, prutsend met borrelende groene oplossingen in bekeerglazen en reageerbuizen, maar zo'n soort wetenschapper ben ik niet. Om te beginnen ben ik elf. En verder kun je op allerlei manieren wetenschapper zijn. De enige vereiste is dat je wetenschap beoefent, en dat betekent dat je informatie verzamelt en meer over de wereld te weten probeert te komen.

Mijn favoriete tak van wetenschap is waarschijnlijkheidsrekening, wat ze ook wel kansrekening noemen. Dat is heel tof omdat je ermee kunt berekenen hoe waarschijnlijk het is dat iets wel of niet zal gebeuren. Het is een manier om de toekomst te voorspellen.

Nu jij dit boek hebt gevonden bijvoorbeeld, is de waarschijnlijkheid dat je het helemaal uit zult lezen 0,5 of vijftig procent. Dat wil zeggen dat het even waarschijnlijk is dat je het uitleest als dat je het niet uitleest.

Ik hoop dat je het wél uitleest, want ik wil dat je weet hoe het kwam dat onze wereld ophield te bestaan.

Ik wil dat je weet hoe onze laatste dagen waren. Onze laatste goedemorgens, laatste ik-hou-van-jes, laatste slaap-lekkers.

Vergeet ons alsjeblieft niet.

Voor jullie eigen wetenschappelijke verslagen ga ik nu vertellen hoe er een eind komt aan alles.



Deel 1

De dag dat de zon opbrandde

We zagen de asteroïde voor het eerst toen mijn kleine zusje Lo hem probeerde op te eten.

Het was op een zondagochtend in april en papa, mama en ik zaten met z'n drieën aan tafel te praten over een nieuwsbericht dat papa op zijn tablet aan het lezen was.

‘... de agenten zijn drie uur bezig geweest de kat naar beneden te lokken.’

Zondagen waren het leukst omdat er dan geen school was. Ik ging best graag naar school, maar ik was ook heel graag thuis. En sinds papa ander werk had, ontbeten we altijd met z'n allen. Papa bakte pannenkoekjes en mama en ik dekten de tafel.

Op de achtergrond stond de tv zachtjes aan en Lo liet zich brabbelend van mama's schoot glijden en wees naar het scherm. Mama legde haar handen op haar dikke buik, wat ze weleens deed om baby Z erbij te halen als wij iets leuks aan het doen waren. Papa zat met een mond vol bosbessenpannenkoek te praten toen Lo begon te gillen: ‘Jammie! Jammie!’ Dat riep ze altijd als ze iets op wilde eten.

Maanden eerder, toen Lo het voor het eerst had gezegd,

had mama gedacht dat ze háár riep – *mammie, mammie* – en hadden papa en ik haar niet durven vertellen hoe het echt zat, maar binnen de kortste keren was duidelijk geworden dat ‘jammie’ sloeg op dingen die ze in haar mond wilde stoppen. Op alles dus.

‘JAMMIE! JAMMIE!’ schreeuwde Lo.

Mama keek om en zei streng: ‘Nee, de tv eten we niet op, Lo.’

Variaties op die zin herhaalden we wel twintig keer per dag.

‘Nee, die vaas eten we niet op, Lo.’

‘Nee, de muur eten we niet op, Lo.’

‘Nee, je zus eten we niet op, Lo.’

‘Nee, onze schoenen eten we niet op, Lo.’

Eerlijk gezegd werkte het nooit zo goed, maar die ochtend werkte het helemaal niet.

‘Cirque du Soleil is volgende maand in de stad!’ zei papa toen hij bij het kunstgedeelte van de onlinekrant was aangekomen.

‘JAMMIE! JAMMIE!’

‘Daar heb ik je moeder voor ons trouwen nog mee naar toe genomen, Pit,’ zei papa. Pit was een bijnaam die hij voor me had verzonnen.

‘Lo, ik zei: de tv eten we niet op,’ zei mama.

‘JAMMIE!’

‘Misschien zou jij het ook wel leuk vinden,’ ging papa verder.

‘JAMMIE! JAMMIE!’

‘Laten we met z’n allen gaan,’ zei ik. Ik moest hard praten om boven Lo uit te komen.

‘JAMMIE!’

‘Met z’n drieën dan,’ voegde ik eraan toe, want ik hoorde mama al *Lo, de circusartiesten eten we niet op!* roepen.

Het was al een tijdje geleden dat we met z’n drieën iets hadden gedaan. Ik vond het maar een raar idee dat papa en mama en ik tien hele jaren samen waren geweest en dat dit nu nooit meer zo zou zijn. Over een paar maanden al werd het: papa en mama en ik en Lo en baby Z. We leken wel zo’n oplopende cijferreeks. 1 1 2 3 5 8...

Er waren veel dingen veranderd in de zeventien maanden sinds Lo’s geboorte. Kleine dingen, bijvoorbeeld dat we de vazen die mama maakte hoger moesten zetten zodat Lo er niet bij kon. Maar ook grotere dingen, zoals onze verhuizing naar Pineview, het ‘nette’ deel van Elderton, en dat het in ons nieuwe huis nooit zo stil was als in ons oude huis.

‘JAAAAMMMIE!’

Papa legde met een zucht zijn vork neer en liep naar mijn zusje toe. ‘Wil je een pannenkoekje, Lo? Ja, dat wil je wel. Nee, de tv eten we n...’ Terwijl hij haar optilde hield hij plotseling op met praten.

‘Bim?’ Hij zei mama’s naam alsof hij een beetje hijgde, alsof zijn adem opeens werd afgesneden.

Wat we ook precies hoorden aan zijn stem, mama en ik lieten meteen onze vork vallen en renden naar hem en Lo toe.

Papa keek midden in de kamer met grote ogen naar de

tv, en toen mama en ik ons naar het scherm draaiden begrepen we dat Lo niet de tv had willen opeten; het was de glinsterende paarse bol op het scherm die ze in haar mond wilde stoppen.

Wat ze in haar mond wilde stoppen was een planeet.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg mama, hoewel het nieuws in een strook over het scherm rolde.

LAATSTE NIEUWS: GROTE ASTEROÏDE WIJZIGT KOERS, KOMT NU OP AARDE AF!!!

NASA VERKLAART: ‘RAAK NIET IN PANIEK! PERSCONFERENTIE OVER 30 MINUTEN!’

Ze bleven maar komen, een eindeloze stroom woorden, en onder het lezen begon mijn hart te bonken.

‘O nee,’ zei mama. Ze klonk net zo ademloos als papa daarnet.

En het werd koud in de kamer. Narnia-koud – zo koud dat het pijn doet aan je botten. Ik rilde. De voordeur knars-te alsof iemand hem open had laten staan, en ik vroeg me af of het daardoor zo koud was opeens.

Vorig schooljaar hadden we les gehad over asteroïden, dus ik wist dat het kleine planeten waren, maar dat was alles wat ik me ervan kon herinneren. Ik wilde mama’s laptop pakken, ermee op mijn bed gaan zitten en alles uitzoeken wat erover te weten viel, maar ik kon mijn blik niet van de tv losmaken. Ook mijn vader en moeder konden niet

stoppen met kijken. Papa sloeg een arm om mama heen alsof hij haar warm wilde houden, en zij legde een hand op zijn borst.

Het tv-scherf was nu in tweeën gedeeld, met links een journalist die een wetenschapper interviewde en rechts de paarse bol – de asteroïde. AMPLUS-68, noemden ze hem.

Een klein mannetje met plukjes wit haar in zijn oren schoof een metalen bril hoger op zijn neus. Hij klonk heel ernstig. ‘Amplus,’ zei hij, ‘heeft 84,7 procent kans om ons te raken.’

‘Vierentachtig komma zeven,’ fluisterde ik en de vloer wiebelde onder mijn voeten.

Ik ben namelijk behoorlijk goed met cijfers. Die 84,7 procent betekende dat de kans dat de asteroïde ons zou raken veel groter was dan de kans dat-ie ons niet zou raken.

Toen juf Wallace over asteroïden vertelde dacht ik niet echt na over de mogelijkheid dat er een op ons zou knallen. Net als toen het over de Tasmaanse duivel ging; toen had ik ook niet speciaal opgelet, want ik wist dat ze alleen in Australië voorkwamen.

Asteroïden hoorden thuis in de ruimte, heel ver bij ons vandaan.

Maar deze was dus juist heel dichtbij.

‘Elk jaar suizen er duizenden asteroïden langs ons zonder dat er ooit iets gebeurt,’ zei de directeur van de NASA aan de linkerkant van het scherm. Rechts nog steeds de planeet. ‘Maar twee uur geleden kwam AMPLUS-68 in botsing met een andere asteroïde, waardoor hij van baan is

veranderd. We weten nog niet alles – waar hij zal inslaan, hoe hard de klap zal zijn – en tot het zover is, wil ik iedereen dringend verzoeken om kalm te blijven.’

Reken maar dat ik niet kalm was. Ik was duizelig en misselijk, net als die keer in Six Flags, toen ik eerst twee hot-dogs at en daarna in het reuzenrad ging. Wat gebeurde er precies als er een asteroïde insloeg? Kreeg je dan een soort aardbeving, dat de grond trilde onder je voeten? Of was het een explosie, een enorme knal voordat alles zwart werd?

En ging het vandaag gebeuren? Morgen? Over een jaar?

Het was zo’n ontstellende gedachte dat mijn hoofd bijna uit elkaar barstte.

Papa haalde zijn telefoon uit zijn zak. ‘Ik bel Jeremiah.’

Jeremiah Woods was papa’s beste vriend en een kenner van alles. Als er een nieuw nummer op de radio was, wist hij van wie het was. Als je niet wist hoe je een woord uitsprak, wist hij niet alleen hoe je het moest zeggen, maar ook waar het vandaan kwam.

Ik wilde heel graag weten wat Jeremiah te zeggen had, maar ik kon alleen papa’s kant van het gesprek horen.

‘Hoi, Jer,’ zei hij. ‘Hoe erg is dit?’

Terwijl Jeremiah antwoord gaf, keken mijn vader en moeder elkaar aan, pratend met hun ogen zoals ze wel vaker deden.

Toen wist ik: dit is slecht nieuws.

Het slechtste nieuws ooit.

Die asteroïde gaat ons wegvagen.

Hoe voelt het einde van de wereld

Ik kon mijn ogen niet van papa af houden. Zijn gezicht stond ernstig en verdrietig, en af en toe knikte hij alsof hij was vergeten dat oom Jer hem niet kon zien.

Mama probeerde me van papa’s gesprek af te leiden. ‘Kemi,’ zei ze. ‘Je trilt helemaal.’

Ik keek naar mijn armen en zag dat ik kippenvel had. ‘Het is ijskoud,’ zei ik. Mijn stem was schor, zoals ook wel eens als ik uren achter elkaar niets had gezegd.

‘Waarom haal je niet even een trui van boven?’ zei mama, een beetje afwezig omdat ze tegelijkertijd het gesprek van papa en oom Jer probeerde te volgen.

In plaats van naar boven liep ik naar de gangkast om mijn donsjack aan te trekken. Ik deed de voordeur dicht en ging terug naar de woonkamer. Ik wilde niets missen van wat er gebeurde.

‘Mam,’ zei ik.

Mama rukte haar blik van papa los en keek me aan. Ze beet op haar onderlip, zoals ze altijd deed als ze van streek was.

‘Dat is best veel – 84,7 procent,’ zei ik, want hoe koud

het ook was, dat was niet de enige reden dat ik rilde. Er kwam een asteroïde op onze aarde af gesuisd en ik stierf bijna van angst.

Ik hoopte dat mijn moeder zou zeggen dat ik het verkeerd zag, dat 84,7 procent niet betekende wat ik dacht dat het betekende, maar dat deed ze niet. Ze had heel veel verdriet in haar stem en het enige wat ze zei was: 'Ik weet het.'

In een flits verlangde ik ernaar om weer klein te zijn, zo klein als Lo, die door de kamer rende zonder zich over iets anders druk te maken dan wat ze nu weer eens in haar mond kon stoppen. Maar misschien was het niet het allerbeste om klein te zijn als er twee planeten op elkaar botsen. Zou baby Z geboren worden voor de asteroïde insloeg? Mama was nog maar vijf maanden zwanger, dus als we de baby ooit te zien wilden krijgen moest de aarde het nog minstens vier maanden volhouden. En we wisten niet eens of we nog wel vier úúr hadden.

Ik denk dat mama hetzelfde dacht, want ze hield de hele tijd stevig haar buik vast.

Papa was nog steeds aan de telefoon toen de voordeurbel ging en een bekende stem door het huis riep: 'Bim?'

Het was mevrouw Sorensen van naast ons, en ze stond al in de woonkamer.

'O, lieverds toch! De asteroïde! Is het niet vreselijk? Vreselijk gewoon!'

Mevrouw Sorensen was een van de aardige burens, niet een van de mensen die zachtjes mopperden als ze ons tegenkwamen of meteen maar helemaal de straat overstaken.

Niet iedereen in Elderton was zo vervelend, maar in onze wijk, Pineview, had je heel veel mensen die een hekel aan ons hadden zodra ze ons zagen. Dat gold dus niet voor mevrouw Sorensen met haar korte grijze haar, die ons altijd muffins en brownies boordevol M&M's bracht. Ik vond het hartstikke leuk als ze kwam, maar mama niet, want mevrouw Sorensen belde maar één keer aan en liep dan meteen door naar binnen.

Op een keer was mama zich nog in pyjama en met haar haar in de krullers aan het klaarmaken om naar haar werk te gaan (ze geeft kunstvakken aan de hogeschool) toen mevrouw Sorensen binnen kwam lopen. Een andere keer was Lo's luier ontploft en zat het hele huis onder de poep.

Maar vandaag was mama blij om haar te zien.

'Mevrouw Sorensen,' zei ze met verstikte stem, alsof ze haar tranen inslikte. 'Kunt u op Lola en Kemi passen?'

'Waar ga je heen?' vroeg ik met een klein, bang stemmetje. Ik vond het kinderachtig van mezelf, maar ik wilde nergens naartoe zonder mijn vader en moeder. Stel dat de wereld verging terwijl zij weg waren?

'Ik ben zo terug,' zei mama. Vlak voor ze een zoen op mijn voorhoofd gaf keek ze me aan en zei: 'Ik hou nog meer van jou dan van pastelkleuren.'

Ik-hou-nog-meer-van-jou was een spelletje van papa en mama en mij, en omdat mama echt bezeten was van pastelkleuren, wist ik precies wat ze bedoelde: ze hield onwaarschijnlijk veel van me.

‘Het isgelijkteken,’ zei ik met een dikke kikker in m’n keel.

Ik hou nog meer van jou dan van het isgelijkteken.

‘Is het Zoomer?’ vroeg ik voor mama zich kon omdraaien. Sinds we wisten dat ze zwanger was van een meisje probeerde de hele familie de naam van de baby te raden. Papa en mama hadden een naam gekozen die met een Z begon, maar meer wilden ze er niet over kwijt. Ik dacht niet echt dat ze een baby ‘Zoomer’ zouden noemen, ik wilde alleen de diepe rimpel in mama’s voorhoofd wegtoveren. Die rimpel was het verschil tussen alles goed en niet alles goed. Als ik die rimpel weg kon krijgen, verdween die asteroïde misschien ook. Misschien werd alles dan weer zoals het een paar minuten geleden nog was.

‘Zoomer?’ Mama glimlachte een beetje, maar de rimpel bleef. ‘Echt niet.’

Ze pakte mijn zusje op en gaf haar Blauw, een grijzig blauwe dolfijn, Lo’s lievelingsknuffel.

Papa was nog steeds aan het bellen, maar hij keek me over zijn schouder aan en knipoogde naar me.

Die knipoog betekende *alles komt goed*, en ook *zie je gauw weer*, *Pitje*, en daardoor voelde ik me ietsje beter. Mama en ik hadden bepaalde dingen gemeen, zoals onze liefde voor boeken en wetenschap, maar bij papa had ik het idee dat we alle andere dingen deelden. We hadden dezelfde lach. Vonden hetzelfde tv-programma leuk (*Klus tegen de klok* heet het). We hadden allebei soms zulke heftige gevoelens dat we er bijna in verdronken. Ik kon net als

papa mijn tong oprollen, en net als hij kon ik geen mooi liedje horen zonder te willen dansen.

Voor ik het wist werden Lo en ik de deur uit gewerkt. Ik kon nog net mijn lievelingsschrift, met de pinguïnfamilie op de voorkant, van tafel grissen voor mevrouw Sorensen me over het grasveld en de oprit naar haar huis sleurde.

Bij onze buurvrouw thuis was het megawarm, dus in haar woonkamer moest ik mijn winterjas weer uitdoen. Overal had ze van die kleine sierdingetjes, dingen die je in souvenirwinkels in bijvoorbeeld Disney World kunt kopen. Beeldjes en mokken en sneeuwballen.

Terwijl ze met Lo op haar heup op tv het nieuws over de asteroïde volgde, draaide ze op haar stokoude huistelefoon een nummer. Even later begon ze opgewonden te praten.

‘Begrijp jij dat nou? Ik begrijp er niets van,’ fluisterde ze. Mevrouw Sorensen gaf altijd antwoord op haar eigen vragen, wat ik eigenlijk niet zo gek vond, want hoe moet je weten hoe je over dingen denkt als je jezelf nooit vragen stelt?

Ik ging voor het raam staan en zocht AMPLUS-68 achter de wolken, maar er was niets van te zien. Niet eens een stip in de lucht. Beneden zag ik mama’s auto de oprit af rijden. Ik zwaaide, maar ze zag me niet, en meteen was het bange, misselijke gevoel terug.

Hoelang hadden we nog tot het einde van de wereld?

Ik wist dat ik me rot zou blijven voelen tot ik onderzoek had gedaan, tot ik antwoorden had gevonden. Soms gaf niet-weten me namelijk het gevoel dat mijn huid een Halloween-kostuum was dat te klein voor me was. Alsof ik uit

mezelf barstte – en pas als ik het goede antwoord vond, voelde ik me weer gewoon ik.

‘Mevrouw Sorensen,’ vroeg ik zo beleefd mogelijk. ‘Mag ik uw computer misschien even gebruiken?’

Ze keek me met grote ogen aan, alsof ze was vergeten dat ik er ook nog was.

‘Natuurlijk, lieverd. Natuurlijk mag je dat,’ zei ze, wijzend naar een oude laptop in een hoek van de kamer. Ze zat inmiddels op de bank, met in de ene hand de telefoon en in de andere hand Blauw, waar ze Lo de hele tijd mee op haar neus tikte. Slap van de lach probeerde Lo haar knuffel te pakken te krijgen.

Achter de laptop sloeg ik mijn schrift open, pakte een potlood en begon aan mijn onderzoek. Het eerste wat ik opzocht was ‘asteroïde’, en de belangrijkste feiten die ik ontdekte schreef ik op.

- * Een ateroïde is een kleine planeet
- * De meeste ateroïden bevinden zich in de zogenaamde planetoidengordel
- * Sommige ateroïden hebben een eigen maan
- * Deze ateroïde heet AMPLUS-68 omdat hij zo gigantisch groot is
- * Er is 84,7 procent kans dat hij inslaat op aarde
- * Dus maar 15,3 procent kans dat hij niet inslaat

Deze feiten gaven allemaal geen antwoord op de vragen die in mijn hoofd zo groot en grenzeloos aanvoelden. Als

je wetenschappelijk onderzoek doet en je bent niet specifiek genoeg, vind je soms ook het puzzelstukjesantwoord niet: dat ene feit dat precies het antwoord is op je vraag, als het stukje van een puzzel dat op zijn plaats valt.

Ik zocht op ‘Hoe voelt het einde van de wereld?’

Dat was het grootste vraagteken. Er leek niet één precies passend puzzelstukjesantwoord te zijn, daarom deed ik wat elke goede wetenschapper zou doen. Ik verzamelde nog meer wetenschappelijke feiten en bedacht theorieën over wat deze konden betekenen voor het einde van de wereld.

FEIT 1: Hoe groter de ateroïde is en hoe dichter hij bij de aarde komt, hoe feller het licht zal zijn.

DUS: Als de wereld vergaat zie je een verblindend licht, mogelijk feller dan dat van de zon.

FEIT 2: Objecten die de dampkring van de aarde binnenkomen, maken een suizend geluid, een rommelend geluid of helemaal geen geluid.

DUS: Het einde van de wereld klinkt als de wind, als onweer of als vredige stilte.

FEIT 3: Door eerdere ateroïden is het heter geworden op aarde.

DUS: Het einde van de wereld zou een warm gevoel kunnen geven, alsof er een deken om je heen wordt geslagen.

FEIT 4: De wet van behoud van energie bepaalt dat materie alleen van vorm verandert, maar nooit kan worden gemaakt of vernietigd.

DVS: Het einde van alles (dus ook van de wereld, van ons) is eigenlijk geen einde, maar alleen een verandering. Zoals water in ijs verandert, of zoals je de meubels in je huis anders neerzet. We worden gewoon iets anders.

DVS: We hoeven niet bang te zijn.

Misschien worden we stofjes

Voor ik de laptop uitzette keek ik nog even in mijn e-mail. Er was een nieuw bericht van mijn beste vriendin Daya. Daya heette eigenlijk Diana, maar zo mochten zelfs haar moeders haar niet noemen. *Daya* kon de naam van een modemerken zijn, een logo op het label van een hip truitje. ‘Geen modeontwerper ter wereld heet alleen maar saai Diana,’ zei Daya.

Sinds ik anderhalf jaar geleden was begonnen op de basisschool in Pineview waren we beste vriendinnen, maar Daya vond dat ik in het verleden bleef hangen omdat ik geen mobiele telefoon had zoals de meeste kinderen in onze klas. Toen ik er een vroeg zei mama: ‘Je kunt je hele leven nog een mobiele telefoon hebben, maar je hebt maar een paar jaar om kind te zijn.’

Van: designedbydaya@email.com

Aan: kemi.carter@email.com

Onderwerp: IK SNAP HET NIET IK ZIT TE SHAKEN
GAAT HET MET JE